

Cincizeci de umbre ale lui Grey

Colecție coordonată de
Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner

Cincizeci de umbre ale lui Grey

E L James

Volumul I din trilogia *Fifty Shades*

/EROS COP

TREI

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Lui Niall, stăpânul universului meu

Capitolul 1

Frustrată, mă încrunt la imaginea mea din oglindă. Fir-ar el de păr — nu vrea să se așeze, și fir-ar ea de Katherine Kavanagh pentru că s-a îmbolnăvit și mă supune la un asemenea chin. În loc să învăț pentru examenele finale, programate săptămâna viitoare, uite ce fac, mă chinui să-mi conving părul să stea cum trebuie. *Nu trebuie să dorm cu părul ud. Nu trebuie să dorm cu părul ud.* Spunând această mantra de mai multe ori, încerc, din nou, să-mi îmblânez părul cu peria. Îmi dau ochii peste cap exasperată și mă zgâiesc la fata palidă, cu păr șaten și ochi albaștri prea mari pentru fața asta, care se uită și ea la mine, și mă dau bătută. Singura mea opțiune este să-mi prind părul îndărătnic într-o coadă de cal și să sper că arăt cât de cât prezentabilă.

Kate e colega mea de cameră și tocmai astăzi, dintre toate zilele, a ales să se lase doborâtă de gripă. Prin urmare, nu poate să meargă la interviul pe care își propusese să i-l ia, pentru ziarul studenților, nu știu cărui mega mogul din industrie de care n-am auzit niciodată. Așa că m-am oferit voluntară. Am de tocit pentru examenele finale

și un eseu de terminat, iar în după-amiaza asta trebuia să mă duc și la muncă, dar nu — astăzi trebuie să merg cu mașina 265 de kilometri până în centrul orașului Seattle ca să mă întâlnesc cu acest enigmatic CEO al Grey Enterprises Holdings, Inc. Ca întreprinzător excepțional și principal binefăcător al universității noastre, timpul lui este extraordinar de prețios — mult mai prețios decât al meu — dar, cu toate astea, a acceptat să-i dea un interviu lui Kate. După spusele ei, o adevărată lovitură. Afurisitele ei de activități extracurriculare!

Kate stă cuibărită pe canapeaua din sufragerie.

— Ana, iartă-mă. Mi-a luat nouă luni ca să obțin interviul ăsta. Ca să-l reprognez, mi-ar mai lua alte șase luni și, până atunci, amândouă vom fi absolvit deja. Ca redactor, nu pot să ratez chestia asta. Te rog, mă imploră Kate cu vocea răgușită de la gâtul inflammat.

Cum naiba reușește? Chiar și bolnavă, e proaspătă și atrăgătoare, cu părul blond roșcat la locul lui și ochi verzi luminoși, deși acum sunt înlăcrimați și au pleoapele înroșite. Ignor accesul meu nepoftit de compasiune.

— Bineînțeles c-o să merg, Kate. Tu trebuie să te duci în pat. Ce să-ți dau, NyQuil sau Tylenol?

— NyQuil, te rog. Uite aici întrebările și reportofonul. Nu trebuie decât să apeși butonul de înregistrare. Fă notițe, o să transcriu eu totul.

— Nu știu nimic despre el, murmur, încercând și nereușind să-mi înfrânez accesul de panică.

— Lasă că or să te călăuzească întrebările. Du-te. Ai mult de mers. Nu vreau să întârzii.

— Bine, mă duc. Treci înapoi în pat. Ți-am făcut niște supă, s-o încălzești mai târziu.

Mă uit la ea cu drag. *Doar pentru tine, Kate, aș face treaba asta.*

— Așa am să fac. Succes. Și mulțumesc, Ana! Ca de obicei, mi-ai salvat viața.

Îmi iau rucsacul și îi zâmbesc, după care ies pe ușă, îndreptându-mă spre mașină. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă să fac asta. Dar, de fapt, Kate ar putea să convingă pe oricine să facă orice. Va fi un jurnalist excelent. E concisă, puternică, persuasivă, bătaioasă, frumoasă — și e prietena mea cea mai dragă.

Drumurile nu sunt aglomerate când plec din Vancouver, statul Washington, către Interstate 5. E devreme și nu trebuie să ajung în Seattle decât la două după-amiaza. Din fericire, Kate mi-a împrumutat Mercedesul ei CLK. Nu sunt sigură că Wanda, vechea mea broscuță VW, ar fi reușit să parcurgă distanța în timp util. Oh, să conduci un merțan e distractiv și kilometrii se scurg cu repeziciune când apăs pedala până la podea.

Destinația mea e sediul central al firmei internaționale conduse de domnul Grey. Este o clădire administrativă uriașă, cu douăzeci de etaje, o fantezie arhitecturală utilitaristă, cu Grey House scris discret cu litere de oțel peste ușile de sticlă de la intrare. E două fără un sfert când ajung, foarte ușurată că n-am întârziat în timp ce intru în foaietul imens — și sincer, intimidant — din sticlă, oțel și gresie albă.

Din spatele biroului solid din gresie, o blondă tânără, foarte atrăgătoare, bine pusă la punct, îmi zâmbeste plăcut. Poartă cea mai elegantă combinație de taior negru și cămașă albă pe care am văzut-o vreodată. Arată impecabil.

— Am o întâlnire programată cu domnul Grey. Anastasia Steele, din partea lui Katherine Kavanagh.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, domnișoară Steele.

Își arcuiește sprânceana în timp ce eu stau jenată în fața ei. Încep să-mi doresc să fi împrumutat unul dintre sacourile de ocazie ale lui Kate decât să fi îmbrăcat jacheta mea bleumarin. Am făcut un efort și mi-am pus unica mea fustă, cizmele înalte până la genunchi și un pulover albastru. Pentru mine, asta înseamnă ținută elegantă. Îmi duc o șuviță rebelă de păr după ureche și mă prefac că nu mă simt intimidată de ea.

— Domnișoara Kavanagh este așteptată. Vă rog să semnați aici, domnișoară Steele. Trebuie să luați ultimul lift din dreapta și să apăsați pe butonul pentru etajul douăzeci.

Îmi zâmbește cu amabilitate, amuzată fără doar și poate, în timp ce semnez.

Îmi întinde un ecuson de trecere pe care stă imprimat foarte ferm „vizitator”. Nu pot să-mi înăbuș un zâmbet superior. Este mai mult decât evident că nu sunt decât în vizită aici. Nu mă potrivesc câtuși de puțin cu locul ăsta. Oftez în sinea mea. Îi mulțumesc și merg spre șirul de ascensoare, trecând pe lângă cei doi paznici, care sunt mult mai elegant îmbrăcați ca mine, cu costumele lor bine croite de culoare neagră.

Ascensorul mă poartă cu o viteză ucigașă la etajul al douăzeci-cilea. Ușile se deschid și intru într-un alt foaier spațios — tot numai sticlă, oțel și gresie albă. Ajung în fața unui alt birou din gresie și a unei alte blonde — și ea îmbrăcată impecabil în negru și alb — care se ridică în întâmpinarea mea.

— Domnișoară Steele, vreți, vă rog, să așteptați aici? spune ea și arată spre o zonă de așteptare mobilată cu fotolii din piele albă.

În spatele fotoliilor, o sală de ședințe spațioasă, cu pereți din sticlă, cu o masă din lemn negru la fel de spațioasă și cel puțin douăzeci de scaune asortate în jurul ei. Dincolo de asta, e o fereastră înaltă de la tavan la podea cu vedere la zgârie-norii din Seattle, fereastră prin care se vede tot orașul până la Puget Sound. E o priveliște uluitoare și, pe moment, sunt paralizată de ea. *Uau.*

Mă așez, îmi scot foile cu întrebările din rucsac și trec prin ele, înjurând-o în gând pe Kate că nu mi-a dat și o scurtă biografie. Nu știu nimic despre omul pe care urmează să-l intervievez. Ar putea avea la fel de bine nouăzeci sau treizeci de ani. Incertitudinea este iritantă, iar nervozitatea mă cuprinde din nou, motiv pentru care încep să mă foiesc. Nu mi-au convenit niciodată interviurile personale — am preferat anonimatul unei discuții în grup, în care pot să stau neobservată în spatele încăperii. Să fiu cinstită, îmi prefer

propria companie, citind un roman britanic clasic, cuibărită-ntr-un fotoliu în biblioteca din campus. Nu să tresar agitată într-un edificiu colosal din sticlă și piatră.

Mă cert cu asprime. *Revino-ți, Steele.* Judecând după clădire, care e prea sterilă și modernă, presupun că Grey are vreo patruzeci de ani: în formă, bronzat și blond, ca să se asorteze cu restul personalului.

Altă blondă elegantă, îmbrăcată impecabil, apare din spatele unei uși mari, din dreapta. Care-i treaba cu toate blondele astea imaculate? E ca la Stepford aici. Trăgând adânc aer în piept, mă ridic.

— Domnișoară Steele? întreabă ultima blondă.

— Da, băigui eu răgușită, dregându-mi glasul. Da.

Ei, așa da, parcă sună mai încrezător.

— Domnul Grey vă va primi dintr-o clipă în alta. Îmi dați jacheta?

— Oh, vă rog.

Mă cam chinui să dau jos de pe mine jacheta.

— Vi s-a oferit o băutură răcoritoare?

— Ăă... nu.

O, Doamne, cumva Blonda numărul unu a dat de bucluc?

Blonda numărul doi se uită încruntată la tânăra de la birou.

— Ce ați dori, un ceai, o cafea, apă? întreabă ea, îndreptându-și din nou atenția spre mine.

— Un pahar cu apă, mulțumesc, murmur eu.

— Olivia, te rog să-i aduci domnișoarei Steele un pahar cu apă.

Are un ton sever. Olivia se ridică iute și se grăbește spre o ușă aflată în cealaltă parte a foaierei.

— Scuzele mele, domnișoară Steele, Olivia este noua noastră stagiară. Vă rog să luați loc. Domnul Grey va mai fi ocupat încă cinci minute.

Olivia se întoarce cu un pahar cu apă și gheață.

— Poftim, domnișoară Steele.

— Mulțumesc.

Blonda numărul doi se duce întins la biroul cel mare, tocurile ei tăcând cu ecou pe pardoseala din gresie. Se așază și amândouă își continuă munca.

Poate că domnul Grey insistă ca toate angajatele lui să fie blonde. Mă întreb într-o doară dacă e legal, când ușile biroului se deschid și iese un afro-american înalt, îmbrăcat elegant și atrăgător, cu şuvițe scurte de păr împletit. E clar că m-am îmbrăcat nepotrivit. Bărbatul se întoarce în prag și întreabă:

— Golf săptămâna asta, Grey?

Nu aud răspunsul. Tipul se răsuște pe călcâie și îmi zâmbește, mijindu-și ochii negri. Olivia a sărit de la locul ei și a chemat ascensorul. Săritul de pe scaun pare să fie una dintre specializările ei. E mai agitată decât mine!

— Bună ziua, doamnelor, spune individul în timp ce dispare printre ușile glisante.

— Domnul Grey vă poate primi acum, domnișoară Steele. Vă rog să intrați, mă invită Blonda numărul doi.

Mă ridic destul de emoționată, încercând să-mi stăpânesc nervozitatea. Îmi iau rucsacul, las acolo paharul cu apă și dau să intru pe ușa întredeschisă.

— Nu trebuie să bateți — intrați, zice blonda, zâmbind cu amabilitate.

Împing ușa și intru cu stângăcie, împiedicându-mă de propriile picioare și căzând cu capul înainte în birou.

Rahat — eu și cele două picioare stângi ale mele! Iată-mă în patru labe în pragul ușii de la biroul domnului Grey și niște mâini blânde mă cuprind pe după mijloc, ajutându-mă să mă ridic. Sunt teribil de stânjenită, blestemându-mi stângăcia. Trebuie să-mi fac curaj să ridic privirea. Sfinte Sisoe — ce tânăr e!

— Domnișoară Kavanagh.

Imediat ce mă ridic, îmi întinde o mână cu degete lungi.

— Sunt Christian Grey. Vă e bine? Vreți să luați loc?

Atât de tânăr — și atrăgător, foarte atrăgător. E înalt, îmbrăcat într-un costum gri de calitate, cămașă albă și cravată neagră, cu păr dezordonat, de culoare arămiu-închis, și ochi cenușii luminoși, cu o privire intensă, care mă fixează cu șiretenie. Îmi trebuie un minut ca să-mi recapăt glasul.

— Îmm, de fapt... mormăi eu.

Dacă omul ăsta are peste treizeci de ani, atunci eu sunt unchiul maimuței. Buimacă, îmi pun palma într-a lui și aștept urmarea. Când degetele noastre se ating, simt cum prin mine trece un fior ciudat, înviorător. O descărcare electrostatică, de bună seamă. Clipesc repede, pleoapele mele sincronizându-se cu bătăile inimii.

— Domnișoara Kavanagh este bolnavă, așa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

— Iar dumneata ești...?

Are o voce calmă, posibil amuzată, dar e greu să-ți dai seama după expresia lui impasibilă. Pare într-o câțiva interesat, dar, mai presus de toate, politicos.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză cu Kate, ăă... Katherine... ăă... domnișoara Kavanagh, la WSU Vancouver.

— Înțeleg, spune el simplu.

Mi se pare că sesizez umbra unui zâmbet în expresia lui, dar nu sunt sigură.

— Vrei să iei loc? spune și mă îndrumă spre o canapea din piele albă, în formă de L.

Biroul lui e mult prea mare pentru un singur om. În fața ferestrelor înalte se află un birou din lemn de culoare închisă, cu aspect modern, în jurul căruia ar putea să se așeze confortabil, ca la masa din sufragerie, vreo șase inși. Se asortează cu măsuta de cafea de lângă sofa. În rest, totul e alb — tavan, podea și pereți, exceptând peretele de lângă ușă, pe care sunt atârdate, ca într-un mozaic, cam treizeci și șase de picturi mici, într-un aranjament pătrat. Sunt superbe — o serie de obiecte banale, pictate cu atâta minuțiozitate încât ai zice că sunt fotografii. Etalate laolaltă, îți taie respirația.

— Un artist local. Trouton, spune Grey când îmi surprinde privirea.

— Sunt încântătoare. Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, murmur, distrasă atât de el, cât și de picturi.

El își lasă capul într-o parte și mă privește cu atenție.

— Sunt într-un tot de acord, domnișoară Steele, răspunde cu o voce catifelată și, dintr-un motiv inexplicabil, simt că roșesc.

În afară de picturi, restul biroului este rece, curat și aseptice. Mă întreb dacă reflectă personalitatea acestui Adonis care se cufundă cu grație într-unul dintre fotoliile din piele albă din fața mea. Îmi scutur capul, tulburată de direcția în care mi-au luat-o gândurile, și scot din rucsac întrebările pregătite de Kate. Apoi, vreau să aranjez reportofonul și mă dovedesc teribil de neîndemânatică, scăpându-l de două ori pe măsuta de cafea din fața mea. Domnul Grey nu zice nimic, așteptând cu răbdare — sper — în timp ce eu devin tot mai stânjenită și agitată. Când îmi adun curajul ca să mă uit la el, văd că mă privește, cu o mână așezată relaxat în poală, iar cu cealaltă cuprinzându-și bărbia și plimbându-și degetul arătător lung peste buze. Cred că încearcă să-și înăbușe un zâmbet.

— S-cuze, mă bâlbâi eu. Nu sunt obișnuită cu asta.

— Relaxează-te, domnișoară Steele, spuse el.

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile?

— După ce te-ai chinuit atât să pregătești reportofonul, te-ai gândit să mă întrebi asta?

Roșesc. Mă tachinează? Sper. Clipesc către el, neîntinzându-mi siguranță că să-i spun și cred că i se face milă de mine, pentru că se îndură:

— Nu, nu mă deranjează.

— V-a explicat Kate, adică domnișoara Kavanagh, pentru ce este interviul?

— Da. Va apărea în ziarul studențesc, în numărul dedicat absolvirii, iar eu voi ține o prelegere în fața absolvenților, la ceremonia de sfârșit de an.

Oh! Asta-i o noutate pentru mine — gândul că cineva nu cu mult mai vârstnic decât mine — bine, poate cu vreo șase ani și, în regulă, un tip de mega succes, dar totuși — ar urma să-mi înmâneze diploma. Mă încrunt, încercând să-mi revin.

— Bun, zic și înghit în sec, agitată. Aș avea câteva întrebări, domnule Grey.

Îmi netezesc o buclă rebelă și o dau pe după ureche.

— Mă gândeam eu, spune el, cu fața lipsită de orice expresie.

Face mișto de mine. Când îmi dau seama de asta, roșesc, mă îndrept de spate și-mi ridic umerii, într-o încercare de a părea mai înaltă și mai intimidantă. Apăs butonul reportofonului, încercând să-mi iau un aer profesional.

— Sunteți foarte tânăr ca să fi ridicat un asemenea imperiu. Cărui fapt vă datorați succesul?

Mă uit la el. Are un zâmbet melancolic, dar pare vag dezamăgit.

— Afacerile înseamnă oameni, domnișoară Steele, iar eu mă pricep foarte bine să apreciez oamenii. Știu ce-i sensibilizează, știu ce-i face să înflorească, ce nu, ce îi inspiră și cum să-i stimulez. Am angajat o echipă excepțională, pe care o recompensez bine.

Se oprește și mă fixează cu privirea lui cenușie.

— Sunt încredințat că, pentru a obține succesul în orice schemă, trebuie să ajungi în postura de a stăpâni acea schemă, de a-i cunoaște toate dedesubturile, toate detaliile. Muncesc mult, foarte mult ca să fac asta. Iau decizii bazându-mă pe logică și pe fapte. Am un instinct natural care mă ajută să depistez și să încurajez o idee bună și solidă, ca și niște oameni buni. Esența se rezumă întotdeauna la oamenii buni.

— Poate sunteți doar norocos.

Asta nu e pe lista lui Kate — dar individul e prea arogant. Ochii lui se aprind, surprinși.

— Nu subscriu ideii de noroc sau șansă, domnișoară Steele. Cu cât muncesc mai mult, cu atât se pare că am mai mult noroc. Serios vorbind, înseamnă să ai oamenii potriviți în echipă și să le direcționezi

energiile în mod corespunzător. Cred că Harvey Firestone a spus — „creșterea și dezvoltarea oamenilor este cea mai importantă deviză a leadershipului“.

— Păreți a fi un maniac al controlului.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri.

— Oh, exercit controlul asupra tuturor lucrurilor, domnișoară Steele, spune el fără nicio umbră de umor în zâmbet.

Mă uit la el, iar el îmi susține privirea neabătut, impasibil. Pulsul mi se accelerează, iar fața mi se înroșește din nou.

De ce are un efect atât de neliniștitor asupra mea? Poate faptul că arată copleșitor de bine? Felul intens în care mă privesc ochii lui? Felul cum își mângâie buza de jos cu indexul? Ce bine-ar fi dacă ar înceta să facă asta!

— În plus, poți să dobândești o putere imensă dacă te asiguri pe tine însuși, în reveriile tale secrete, că ai fost născut ca să controlezi lucrurile, continuă el cu o voce blândă.

— Aveți senzația că dețineți o putere imensă?

Maniac al controlului.

— Am peste patruzeci de mii de angajați, domnișoară Steele. Asta îmi dă un anumit sentiment de responsabilitate — putere, dacă vrei. Dacă ar fi să decid că nu mai sunt interesat de afacerea de telecomunicații și aș vinde-o, după cel mult o lună, douăzeci de mii de oameni ar avea dificultăți cu achitarea creditelor ipotecare.

Rămân cu gura căscată, uluită de lipsa lui de modestie.

— Nu aveți un consiliu de conducere în fața căruia să dați socoteală? Întreb, dezgustată.

— Sunt proprietarul companiei. Nu am de dat socoteală niciunui consiliu.

Ridică o sprânceană spre mine. Bineînțeles că, dacă m-aș fi pregătit cât de cât, aș fi știut asta. Dar, fir-ar să fie, e chiar arrogant. Schimb tactica.

— În afară de munca dumneavoastră, vă mai interesează și altceva?

— Mă interesează diverse lucruri, domnișoară Steele.

Umbra unui zâmbet îi atinge buzele.

— Foarte diverse.

Și, din cine știe ce motiv, privirea lui fixă mă zăpăcește și îmi ridică temperatura. Un gând șăgalnic îi aprinde ochii.

— Dar, dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez?

Zâmbește, arătându-și dinții albi, fără cusur. Respirația mi se oprește. Chiar că e frumos. Nimeni n-ar trebui să arate așa de bine.

— Păi, ca să mă „relaxez“, cum zici tu — navighez, zbor, mă răsfăț cu diferite activități fizice.

Se foiește în fotoliu.

— Sunt un om foarte bogat, domnișoară Steele, și am hobby-uri foarte costisitoare și captivante.

Arunc o privire fugară la întrebările lui Kate, vrând să scap de subiectul asta.

— Investiți în manufacturare. De ce în asta? Întreb.

De ce mă face să mă simt atât de inconfortabil?

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să știu cum funcționează lucrurile: ce le pune în mișcare, cum să le construiesc și să le dezassemblez. Și iubesc navele. Ce pot să mai spun?

— Acum mi s-a părut că v-am auzit vorbind inima, nu logica și faptele.

Gura i se strâmbă puțin și se uită lung la mine, cântărindu-mă.

— Posibil. Deși există oameni care ar putea să spună că nu am inimă.

— De ce ar spune una ca asta?

— Pentru că mă cunosc bine.

Buzele i se curbează într-un zâmbet ambiguu.

— Ar spune prietenii dumneavoastră că sunteți ușor de cunoscut?

Și regret întrebarea de îndată ce am rostit-o. Nu e pe lista lui Kate.

— Sunt o persoană foarte discretă, domnișoară Steele. Mă străduiesc cât pot să-mi protejez intimitatea. Nu dau interviuri prea des...

— De ce ați acceptat să-l acordați pe asta?

— Pentru că sunt un binefăcător al universității și, după toate aparențele, n-am reușit să scap de insistențele domnișoarei Kavanagh. M-a bătut la cap pe mine, i-a bătut la cap pe angajații mei de la PR și admir genul ăsta de tenacitate.

Știu cât de tenace poate fi Kate. De-aia stau aici și mă foiesc stingherită sub privirea lui pătrunzătoare, în loc să fi stat acasă, să studiez pentru examene.

— Investiți, de asemenea, în tehnologiile agricole. De ce sunteți interesat de acest domeniu?

— Nu putem să mâncăm bani, domnișoară Steele, și sunt prea mulți oameni pe această planetă care nu au ce să mănânce.

— Sună foarte filantropic. E un lucru care vă pasionează? Să-i hrăniți pe cei sărmani?

El ridică din umeri evaziv.

— E doar abilitate în afaceri, murmură, deși cred că e nesincer.

Nu are nicio noimă... să-i hrănești pe cei sărmani? Nu văd ce beneficii financiare ar putea ieși de aici — doar frumusețea unui ideal. Arunc o privire la următoarea întrebare, derutată de atitudinea lui.

— Aveți o filosofie? Dacă da, care este ea?

— Nu am o filosofie ca atare. Poate un principiu călăuzitor — cel enunțat de Carnegie: „Un om care dobândește capacitatea de intra în deplina posesie a propriei sale minți poate să ia posesia oricărui alt lucru, pe care este îndreptățit să-l posedez”. Sunt un tip neobișnuit, motivat. Îmi place să exercit control: asupra mea și asupra celor din jurul meu.

— Deci, vreți să posedați lucruri?

Ești un maniac al controlului.

— Vreau să merit să le posed, dar da, în esență, vreau.

— Lăsați impresia că vorbiți precum cumpărătorul final.

— Păi, sunt.

Zâmbește, dar zâmbetul nu-i atinge ochii. Din nou, chestia asta intră în contradicție cu imaginea cuiva care vrea să hrănească omenirea, așa că nu mă pot abține să nu mă gândesc că noi, de fapt, vorbim despre altceva, dar să mă bată sfântul dacă pricep despre ce anume. Înghit în sec cu mare greutate. Temperatura în cameră crește sau doar mi se pare. Nu vreau decât să se termine odată acest interviu. Cu siguranță, Kate are acum suficient material. Mă uit la următoarea întrebare.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că a influențat acest lucru felul în care sunteți acum?

Oh, asta-i o întrebare personală. Mă uit la el, sperând că nu se simte ofensat. Văd că ridică din sprâncene.

— Nu am de unde să știu.

Interesul meu e stârnit.

— Câți ani aveți când ați fost adoptat?

— Asta e o informație cu caracter public, domnișoară Steele.

O spune pe un ton sever. *Eh, la naiba!* Da, desigur — dacă aș fi știut că o să iau interviul ăsta, m-aș fi pregătit cât de cât. Tulburată, trec rapid mai departe.

— De dragul muncii, trebuie să vă sacrificați viața de familie.

— Asta nu e o întrebare, răspunde el scurt și la obiect.

— Scuze.

Mă simt jenată; mă face să mă simt ca un copil neastâmpărat. Încerc din nou.

— Ați fost nevoit să vă sacrificați viața de familie din cauza muncii dumneavoastră?

— Am o familie. Am un frate și o soră, și doi părinți iubitori. Nu mă interesează să-mi lărgesc familia mai mult de-atât.

— Sunteți gay, domnule Grey?

El trage adânc aer în piept, iar eu bat în retragere, moartă de rușine. *La naiba!* Oare de ce n-am folosit un soi de filtru înainte să

citesc asta cu glas tare? Cum să-i spun că nu fac decât să citesc întrebările? Afurisita de Kate și curiozitatea ei.

— Nu, Anastasia, nu sunt.

Ridică din sprâncene, cu o sclipire rece în ochi. Nu pare încântat.

— Îmi cer scuze. E... ăă, scris aici.

E pentru prima oară când mi-a zis pe nume. Pulsul mi s-a accelerat și simt cum iar mi se încing obraji. Cuprinsă de agitație, îmi aranjez părul pe după ureche.

El își lasă capul într-o parte.

— Astea nu sunt întrebările tale?

Simt cum mi se scurge sângele din corp.

— Ăă... nu. Kate — domnișoara Kavanagh — ea a formulat întrebările.

— Sunteți colege de redacție la ziar?

Oh, nu. Nu am nicio legătură cu ziarul studențesc. E activitatea ei extracurriculară, nu a mea. Simt că fața mi-a luat foc.

— Nu, e colega mea de cameră.

Își freacă bărbia și face înadins, evaluându-mă cu ochii lui cenușii.

— Te-ai oferit tu să faci acest interviu? întrebă, iar tonul lui calm mă sperie.

Ia stai un pic, cine trebuie să ia interviu cui? Ochii lui mă ard și mă simt obligată să-i spun adevărul.

— N-am avut încotro. Nu se simte bine, răspund cu o voce firavă și parcă încercând să mă justific.

— Asta explică multe.

Se aude o bătaie în ușă și Blonda numărul doi intră.

— Doamnă Grey, scuzați-mă de întrerupere, dar aveți programată următoarea întâlnire în două minute.

— Nu am terminat aici, Andrea. Te rog să anulezi următoarea întâlnire.

Andrea ezită, uitându-se la el înmărmurită. Pare pierdută. El își întoarce încet capul spre ea și ridică din sprâncene. Tipa se face roz la față. Oh, e bine. Deci nu e vorba doar despre mine.

— Prea bine, domnule Grey, băguie fata și iese.

El se încruntă, după care își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Unde rămăseserăm, domnișoară Steele?

Oh, acum ne-am întors la „domnișoară Steele“.

— Vă rog, nu vreau să vă întrerup de la nimic.

— Aș dori să aflu lucruri despre tine. Mi se pare că așa e corect.

Are o privire curioasă. Mama mă-sii. Unde vrea să ajungă cu asta? Își așază coatele pe brațele fotoliului și-și împreunează degetele în fața gurii. Are o gură foarte... tulburătoare. Înghit în sec.

— Nu sunt multe de aflat.

— Ce planuri ai după absolvire?

Ridic din umeri, luată prin surprindere de interesul lui. Să mă mut în Seattle cu Kate, să-mi găsesc un serviciu. Nu m-am gândit serios la ce voi face după examenele finale.

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Vreau doar să trec de examenele finale.

(Pentru care ar fi trebuit să studiez chiar acum, în loc să stau în biroul tău dichisit și aseptice, mare cât un palat, în care mă simt stingerită sub privirea ta pătrunzătoare.)

— Avem aici un excelent program pentru proaspeții absolvenți, spune el cu glas scăzut.

Ce face, îmi oferă o slujbă?

— Oh, am să țin minte, murmur, derutată. Deși nu sunt sigură că mi-aș găsi locul aici.

Oh, nu. Iar gândesc cu glas tare.

— De ce spui asta?

Își lasă capul într-o parte, intrigat, cu un zâmbet vag.

— Este evident, nu?

Sunt dezorganizată, dezordonată și nu sunt blondă.

— Pentru mine, nu.

Privirea i-a devenit intensă, umorul i-a dispărut și niște mușchi necunoscuți se contractă brusc în pânțele mele. Îmi dezlipesc ochii

de la privirea lui scrutătoare și mă uit în jos, pierdută. *Ce se întâmplă?* Trebuie să plec — acum. Mă aplec în față să-mi iau reportofonul.

— Vrei să-ți arăt locurile? întrebă.

— Sunt sigură că sunteți extrem de ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Te întorci cu mașina la Vancouver?

Pare surprins, ba chiar neliniștit. Se uită pe fereastră. Între timp, a început să plouă.

— Păi, te-aș ruga să conduci cu grijă.

Are un ton sever, autoritar. De ce li pasă?

— Ai obținut tot ce aveai nevoie? adaugă el.

— Da, domnule, îi răspund, în timp ce-mi pun reportofonul la loc în rucsac.

Ochii i se îngustează, meditativ.

— Vă mulțumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Steele.

Și sună ca o provocare sau ca o amenințare, nu sunt sigură. Mă încrunt. Când ne vom mai întâlni oare? Îi strâng mâna încă o dată, uimită să constat că acel curent ciudat dintre noi e tot acolo. Trebuie să fie de vină nervii mei.

— Domnule Grey, îi zic și îl salut cu o înclinare a capului.

Mișcându-se sprinten, cu grație athletică, îmi deschide larg ușa.

— Vreau să mă asigur că ieșiți teafără pe ușă, domnișoară Steele.

Îmi adresează un mic zâmbet. Evident, se referă la precedenta mea intrare în birou, care numai elegantă n-a fost. Roșesc.

— Foarte înțelept din partea dumneavoastră, domnule Grey, replic înțepată și zâmbetul i se lărgeste.

Mă bucur că mă găsești distractivă, mă încrunt înlăuntrul meu, ieșind în foaier. Sunt surprinsă să constat că mă conduce. Andrea și Olivia ridică amândouă privirea, la fel de surprinse.

— Ai vreo haină? se interesează Grey.

— O jachetă.

Olivia sare de pe scaun și-mi aduce jacheta, pe care Grey o ia de la ea până să apuce să mi-o aducă. O ține ridicată și, simțindu-mă ridicol de sfioasă, mă îmbrac. Grey își așază pentru o clipă mâinile pe umerii mei. Contactul mă înfioară. Dacă mi-a observat reacția, nu se trădează prin nimic. Indexul lui lung apasă butonul de chemare a liftului și așteptăm împreună — eu, stingheră, el, calm și stăpân pe sine. Ușile se deschid și mă grăbesc să intru, disperată să evad. *Chiar simt nevoia să mă car de-aici*. Când mă întorc să mă uit la el, văd că mă privește lung și stă rezemat de cadrul ușii de lângă lift, cu o mână pe perete. E realmente foarte, foarte atrăgător. E tulburător.

— Anastasia, spune el în loc de bun-rămas.

— Christian, răspund.

Și, slavă Domnului, ușile se închid.